

Ein Eysturríkisferð

Í summar var Niels Juel Nolsøe á ferð gjøgnum Eysturriki og fekk hann nógv burtúr. Hann hevur skrivað hugleiðingar um hesa ferð, ið vit - at prenta í blaðnum hvønn útgávudag til jóla.

Vit venda okkum higani og fara til gongu gjøgnum gøtuna, og koma í hinum endanum á henni til sigursbogan (Triumphforte), hetta stóra bygningverk, sum fyllir gøtuna í allari síni breidd.

Tað var, sum áður nevnt, í 1765 at Maria Theresia gjørdi av, at brúðleypid hjá næstelsta soni hennara, Leopold, við einari spanskari prinsessu, skuldi haldast í Innsbruck. Og fólkid var til reiðar, tey vildu gjarna vera við til at gera veitslu, og býurin skuldi gjalda. Men tey vildu gleða landsmóðurina enn meira. Í skundi fóru teir undir at byggja henda sigurs- ella heiðursboga, sum alt tað keisarliga fylgið skuldi koma ígjøgnum, tá tey komu til býin. Bogin bleiv eisini liðugur til tíðina. Og tað gjørdist rættiligur veitsludagur í Innsbruck. Alt var so yndisligt, brúður og brúðgómur vóru so ung bæði, bert 18 ár. Og alt var yndisligt, líka til brúðleypsdøgurðin var etin, og tey ungu skuldu fara til songar, brúðleypsnáttina. Leopold hevði ofta ringan maga, og nú gjørdi tað reiðliga um seg, so nógv, at hann, eftir ráðum læknans, svav einsamallur ta náttina. Og tað gingu fyra dagar, áðrenn kamaragenturnar kundu siga frá, at nú hevði brúðgómurin verið náttina yvir í kamarinum hjá brúðrini.

Men tað var eitt fylgi, sum hevði sorgina við sær, tá tey, aftaná veitsludagarnar, fóru gjøgnum heiðursbogan, aftur til Wien. Tí undir brúðleypseitsluni var tað, at keisarin fekk hjartatilburð, og doyði.

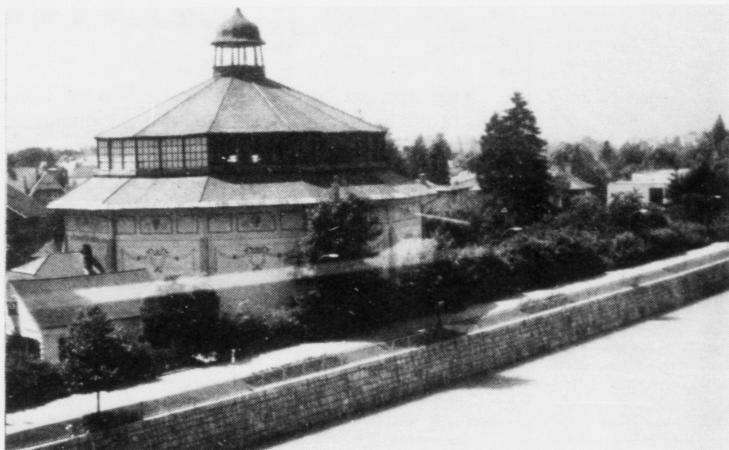
Aftaná ein hendingaríkan dag í Innsbruck, fóru vit til gongu niðan

aftur til gistingarhús okkara, uppi á fjallasíðuni. Vit fóru eftir einari av gongubrúgvunum um Inn, og so niðan brattlendið, eftir einari gøtu gjøgnum tann tætta skógin. Og á vegnum niðan komu vit til ein nokk so sjáldsaman djóragarð, „Alpenzoo“, sum liggur í brattlendinum. Her eru um 100 djórasløg, og einans djór, sum liva ella hava livað í tí alpínska fjallaheiminum, tí nógv av teimum eru týnd og liva nú bert her. Men eitt sera stórt vandni skal til at fáa djór, sum hava livað í upp til 3000 m hædd, til at trívast, og enn tá nærast, so langt niðri, sum hesin djóragarður lá.

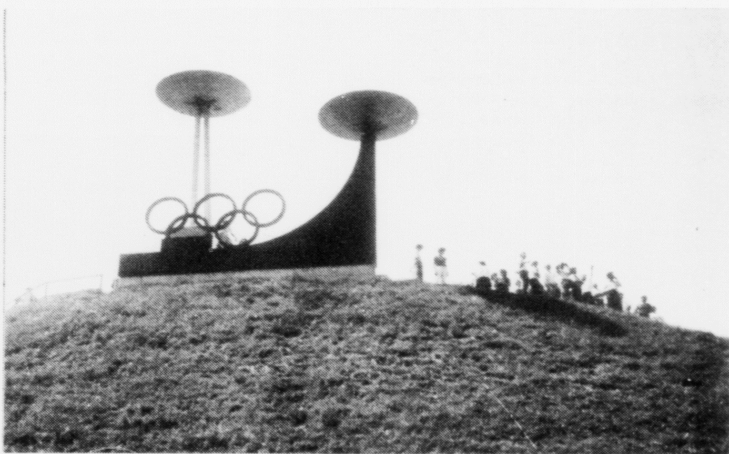
Andreas Hofer

Vit, sum gingu í realskúla síðst í 30-árunum og nakað av krigsárunum, og m.a. høvdu týskt, vit minnst nokk enn nakað av teimum vøkru, týsku sangunum, sum vit sungu tá. Í realskúlanum í Vági var ið hvussu so er sungið. Vit sungu „Lorelei“, „Ännchen von Tharau“, „Oh Tannenbaum“, „In einem kühlen Grunde“, og vit sungu sangin um Andreas Hofer. Og søgan um hann var júst ein soverðin, sum talaði til barnahugflogið: hetjan, sum bardist fyri landi sínum, móti einari stórari, hernaðarligari yvirvág, sum tó vann nógvir sigrar, men sum at enda, á skammiligan hátt, var svikin og tikin av døgum. Og í Innsbruck eru nógvir minnisvarðar settir honum.

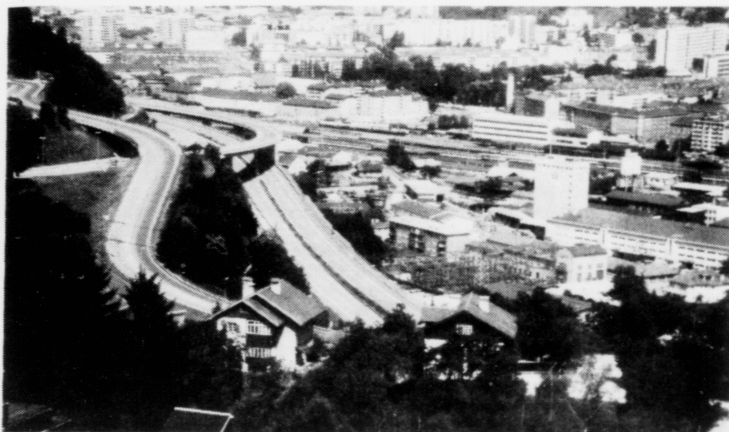
Vit fara ein dagin, við tannhjólbreytini, oman til býin, at leita upp nakrar av hesum minnisvarðum. Og júst har, sum tannhjólbreytin endar, á sunnara árbakka av Inn,

Rundgemälde

Olympisku skólinar á Bergisel

Vegakervi i Innsbruck